

Desen de

Eug. Lănu

STRUȚUL

...Unu' care se crede la adăpost de răspundere...

Biblioteca Cant. 419
Regională
Hunedoara, Deva

ur z i e a

ANUL VI — Nr. 2 (104) — 26 IANUARIE 1954 — 16 PAGINI — 75 BANI

Cu respect

Tovarăşului Paraschiv Gheorghe, directorul Gospodăriei de Stat Stupini — Oraşul Stalin

De data aceasta, tovarăşe director, nu vom începe scrisoarea noastră cu obişnuitul „bine v'am găsit“, „noroc“, sau „vă salutăm“. De data asta începem cu un straşnic „să trăiți!“! Să trăiți pentru binele și propășirea prietenilor pe care i-ați adunat și încadrat în Gospodăria de Stat pe care o conduceți și o îndrumați spre... buzunarele încăpătoare ale protejaților. Sunteți un om priceput, ce mai încolo încoace. Ne-a uimit, de exemplu, priceperea și iuțea cu care ați transformat Gospodăria de Stat într'o gospodărie individuală (adică a dumneavoastră). Ba nu, să nu minșim, nu poate fi numită ea chiar individuală, pentru că nu sunteți singurul ei beneficiar. Mai sunt și protejații, cuibăriți în diferite posturi. Dintre aceștia, cel mai iscusit este Stanciu Gheorghe, care îndeplinește două funcțiuni: valorificator al Gospodăriei și „aghiotant“ și susținător material al dumneavoastră. Straşnic om Stanciu ăsta, și mai ales foarte atașat de Gospodărie. Mai deunăzi chiar, s'a atașat de o cantitate de 3000 kilograme de cartofi, și n'a putut fi despărțit de ea, decât după ce a fost convins de câteva mii de lei! Bani i-a dus acasă, cartofii nu se știe unde... Scurt timp după această dramatică despărțire, simțindu-se singur, fără bani, fără cartofi, Stanciu s'a atașat cu multă dragoste, de data aceasta de 240 kilograme carne de porc, 730 kilograme carne de pasăre, plus respectiva garnitură de cartofi cifrată la vreo 200 kilograme. Și afacerile merg din plin, pentru că „aghiotantul“ aplică cu multă pricepere una din legile de bază ale fizicii, natural adaptată la condițiile specifice de „muncă“: în Gospodărie, nimic nu se pierde, totul se câștigă... Și se câștigă bine. Mai ales că pentru evitarea oricărui risc, aceste produse aparținând Gospodăriei, au fost facturate pe numele unei cantine.

Când dumneavoastră, tovarăşe director, ați aflat de lucrul ăsta, v'a cuprins un acces de nervi și ați fost atât de revoltat că n'a putut să vă calmeze nici valeriana, nici pasiflorina. V'ați liniștit cu chiu, cu vai, abia după ce aghiotantul v'a administrat un calmant de câteva teancuri... Iar mai apoi, pentru calmarea dumneavoastră definitivă, v'a mai oferit câteva „picături“. Pentru că vorba aceea: Dacă nu curge, pică...

E dela sine înțeles că fiind atât de ocupați, dumneavoastră cu „accesele“ de nervi și „aghiotantul“ cu procurarea calmantelor, nu aveți vreme mai deloc să îngrijiți de bunul mers al Gospodăriei. Despre asta însă n'aveți dumneavoastră mari necazuri. N'are cum să se afle, deoarece grupa dumneavoastră de protejați știe să închidă ochii. Nenorccirea este că, odată cu grupa, au închis ochii și 3000 de pui! I-au închis și nu i-au mai deschis, pentru că, prins în vârtejul „calmantelor“, dumneavoastră ați uitat să aprovizionați Gospodăria cu medicamentele necesare animalelor. Un singur lucru nu uitați nici dumneavoastră, nici valorificatorul dumneavoastră: să mulgeți cât puteți Gospodăria în folosul personal. Singurele care nu sunt mulse în Gospodărie sunt vacile... Ce să vă mai pierdeți vremea cu mulsul lor, când abia mai dau lapte? Lipsite de îngrijire și de medicamente, e de mirare că se mai țin pe picioare.

Dar ce e drept, e drept. Pe cât de prost conduceți Gospodăria, pe atât de bine conduceți motocicleta pe care ați cumpărat-o, nu se știe din ce bani, cu suma de 8000 lei. Unii spun că la „ataș“ s'ar afla aghiotantul. Și pentru că Gospodăria e foarte productivă, v'a rentat să vă cumpărați și un turism propriu. Automobilul ăsta, după cum se spune, are o putere de 5 cai, 6 porci, 50 de găini și alte piese de schimb... Destoinic aghiotant, Stanciu ăsta. Ați știut dumneavoastră pentru ce-l angajați fără știrea cadrelor, organizației de partid și a sindicatului, deși câtăva vreme înainte a fost îndepărtat din postul pe care-l ocupa la aceeași Gospodărie.

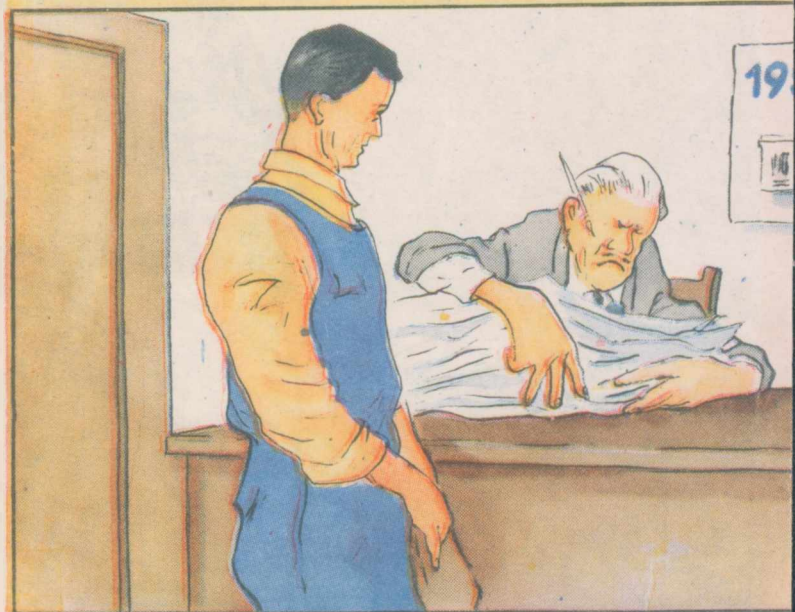
Știm, tovarăşe director, că rândurile acestea o să vă producă câteva nopți de insomnie. Noi regretăm. Regretăm din suflet pentru că e mai mare păcatul să nu poți dormi în tihnă într'un dormitor de nuc, atât de elegant, pe care l-ați achiziționat cu ajutorul valorificatorului și al produselor Gospodăriei valorificate de el.

Să sperăm, tovarăşe director, că în urma celor înșirate mai sus, forurile în drept vă vor valorifica la justa dumneavoastră valoare.

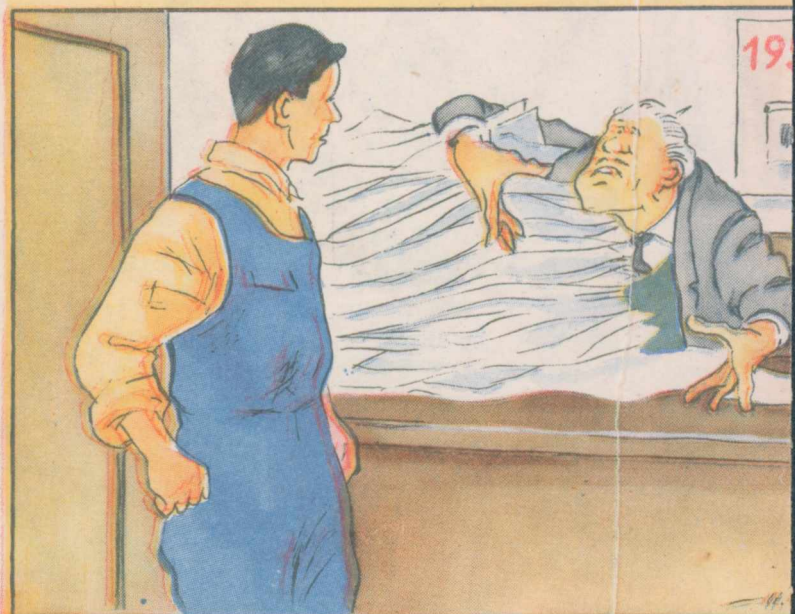
S'auzim de bine!
URZICA

1952 — Bine, tovarăşe, lasă inovația aici. Li vom face for...

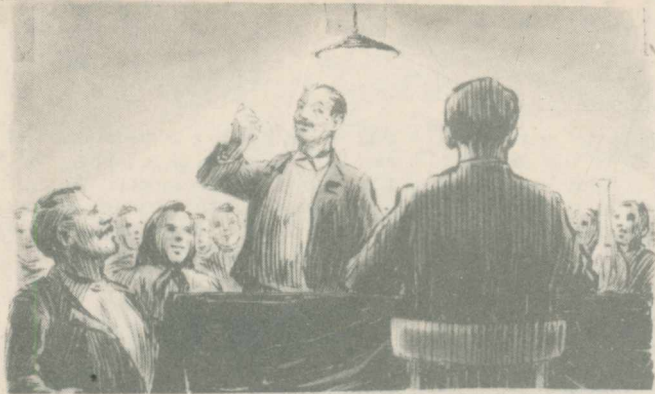

1953 — Ai răbdare, tovarăşe! nu vezi câte am aici de zolvat!

1954 — Ce mai umbli după vechitura asta!

DUCA-SE PE PUSTII!

de D. GALICEANU

Sala mare a căminului cultural părea neîncăpătoare. Din mulțime se auzeau din când în când, aprobări vesele:

— Așa e!

— Măi, că bine le mai zice!

— Cu luna și vârcolacii? Apăi...

— Taci mă, s'auzim ce mai spune!

Tânărul conferențiar închise, zâmbind, cartea. Ridică după obiceiul lui sprinceană dreaptă și privi spre ascultători.

— Ei, v'a plăcut, tovarăși?

— Da! Da! se auziră zeci de glasuri. Mulți se cam pregăteau să plece, când, de lângă fereastră, se auzi vocea puternică a lui Petre Bârsan, fruntaș colectivist.

— Plăcut și cu tâlc scrie în cărțuție, tovarășe responsabil cultural, da' cu „exemplele“...

— Ce-i cu exemplele?

— Cam puține... Păi, dacă v'aș povesti cu câte „suprestitii“ d'astea am auzit la chiaburul Vasile Pitac, am scrie o carte, de n'am putea-o duce nici cu roaba.

Responsabilul isbucni în râs.

— Bine, tovarășe. Iacă, ar fi un prilej să ne spui și nouă câteva. Asta intră, cum s'ar spune, la „discuții“.

— Să spună, să spună! se auziră voci din sală.

Toți îl știau pe tânărul Bârsan, ager la minte, cu haz, și tâlc la vorbă.

După ce-și potrivi haina pe umerii largi, Petre Bârsan începu:

— Știți, c'am fost multă vreme argat la chiaburul Pitac. Să fi avut nouă, zece ani când, de sărăcie, m'a dus tata la el.

— Asta e băiatul, Pavele? întrebă chiaburul. Voinicel, n'am ce zice, să nu-i fie de deochi! Dacă o fi și harnic, a dat norocu' peste el. — Mă, carte știi? mă iscodește el. — Păi, știi, așa vreo jumătate de abecedar, că n'am terminat clasa întâi. Mă duceam cu tata la muncă. — Nici nu e nevoie, zice. De mâine te duci cu boii. Nici ei nu știu să citească și bogdaproste le merge bine. Ai grijă de ei că și eu o să am grijă de tine...

Nu știu de ce, tocmai când vorbea el, am strănutat odată tare. — Bravo, mă! zise Pitac. Ceasul 'l bun! Rămâi la mine, fără simbricie. O să-ți dau mâncare, îmbrăcăminte și să-ți fie cum mi-e mie. Nu mi-a fost cum îi era lui. Mi-a fost rău. Da' ce să-i faci, am rămas la el argat. Măncam mâncare puțină și bătaie multă. Să vedeți cum era cu mâncarea: chiaburul mânca, să zicem borș de pasăre. Imi pune și mie într'un blid niște fiertură. — Mă, ție n'o să-ți dau carne, că nu e bine să mănânci picior de găină: dai îndărăt, îți risipești norocul, ca găina boabele...

Avea el ce-avea cu banii, că d'aia era poreclit „Pitac“. Ca să aibă noroc la bani, prinsese cu un cui un ban în pragul ușii. Zicea: — „Lunea e bine să iei, nu să dai.“ Să nu fi venit vreo vecină să ceară ceva în zi de luni. Ii șoptea chiaburoaicei: „Nu-i da. Luni să nu dai mălai cu împrumut că ai pagubă.“ Apoi, nouă marți și nouă joi după paști, rusaliile, pocroavele, pe toate le ținea Pitac: îi era frică să nu păgubească din avere.

Avea chiaburul câteva cărți soioase. Citea din ele seara: zodiacul, tălmăcirea viselor, crugul lunei și planetelor. Mă 'ntreabă 'ntr'o seară: În ce lună ești născut, mă? — În iunie. — Aha! Zodia racului. Toată viața o să dai îndărăt, ca racul. Dacă l-am văzut mai vesel, l-am întrebat: Dar dumneata ce zodie ai? — Zodia leului, mă, d'aia am noroc și-mi merge bine.

Dormea mult chiaburul. Dimineața băga mâna sub pernă și scotea „tălmăcirea viselor“. — „Azi noapte am visat gunoi mult. Ce dracu o fi însemnând?“ În carte, visele erau rânduite pe litere. Căuta la litera: — A... b... c... f... g... gard, gaz, guzgan, gunoi. Aha! „Gunoi, de vezi în vis, bogăție înseamnă.“ Rădea bucuros. — Tu ce-ai visat!

Desen de CIK DAMADIAN

La centrele de distribuție a lemnului, unii căruțași refuză să transporte lemnele după tarif, lăsând de multe ori în mijlocul drumului pe acei care refuză să dea suplimentul cerut.

CETĂȚEANUL: — Am avut noroc cu căruțașul ăsta care s'a învoit să-mi transporte lemnele după tarif.

mă? — Păi, te-am visat pe dumneata. — Cum? — Erăi îmbrăcat în haine noi. — G... h... ham, haină. „Haine noi de vezi în vis, moarte însemnează“... Il treceau sudorile. — Mă, erau noi, sau vechi? — Noi, jupâne, vechi sunt ale mele! — Imi dorești moartea, afurisitule?

M'a luat de urechi și m'a bătut până seara. — Mai bine să mori tu, neisprăvitule, că nu se face gaură în cer. — Da' dacă mori dumneata se face? Nu mi-a răspuns. M'a bătut iar. I-a venit inima la loc când a auzit pe baba Frusina, doftoroaia satului, că dacă vrea să aibă viață lungă, trebuie să pună un ciolan într'un par. A pus ciolanul și era mereu cu ochii pe el, să nu i-l ia cumva vreun câine.

Cum v'am spus, hainele și încălțăminte mi se învechiseră. Într'o zi vin dela câmp încălțat numai cu o opincă. Cealaltă se făcuse ferfeniță, nu-mi mai stătea pe picior. Mă vede chiaburul: — Dece umbli, mă, cu un picior încălțat și cu unul nu? E rău de moarte. Moare cineva din casă. — Păi, zic, s'au rupt opincile, dă-mi altele, cum nea fost vorba! — Scoate-o și p'ăia din picior, zice. Am scos-o. — Așa! Acum mai umbli până da zăpada și desculț, că-i mai sănătos.

Nu mult după asta, m'am îmbolnăvit. Când mă lua cu cald, când cu frig. A trimis după baba Frusina. — L-au prins frigurile, maică, zise ea. Da-i trec dacă sărută un brotăcel. Prinzi un brotăcel, îl săruți de trei ori pe spate, îl dai peste cap și te lasă frigurile. — Da-te-ar dracii peste cap, cu Pitac cu tot, mă gândeam eu.

Mi-a trecut, dar numai cu niște prafuri amare, pe care mi le-a adus tata dela farmacie. — Te-ai făcut bine, mă, să nu-ți fie de deochii mi-a zis chiaburul. Mă luasem de gânduri cu tine că n'o să mai poți munci.

Odată s'a 'ntunecat luna. Pălea încet, încet, dela o margine. Era vasăzică, eclipsă, cum auzirăți din cărțulia tovarășului responsabil cultural. Iese chiaburul în drum, unde erau oameni adunați. Se uită și el la lună. — Al dracului vârcolac, zice. Nu se lasă până n'o înghite toată. — Ce-ar fi de făcut, nea Vasile? zice Ioniță, băietanul lui Năstase, că uite rămânem fără ea, aproape c'a isprăvit-o! — Zgomot mare, mă, numai așa se sperie vârcolacul. Strigați cu toți, bateți în tinichele, în tingiri, în ce-oți găsi. Și s'a pornit o hărmălaie, de-ți lua auzul. Ba, pe 'ntunerice, unul l-a pocnit în cap pe chiabur, c'a luat-o bogătanul la fugă, blestemând de mama focului, de parcă el era mușcat de vârcolac. — Eu l-am otânjit, mă, că-i ăl mai al dracului vârcolac, el mănâncă satul, spunea mai târziu Ioniță al lui Năstase.

Într'o iarnă, mi pune chiaburoaica să mîtur prin casă. Urăta de fi-sa stătea la masă și dădea în cărți. — Mamă, zicea, cine să fie „craiul de tobă“ care mă dorește? Uite, pică dar de bani... drum de scară'...

Tot măturând, o lovesc pe sub masă cu mătura peste picioare. A sărit la mine chiaburoaica: — Mă, tontule, nu vezi pe unde mături? Ce vrei să nu mi se mai mărite fata? Fiindcă veni vorba de măritiș, vă spun că fata chiaburului crăpa de necaz când în noaptea de Anul Nou, la „vrăjit“, scotea de sub străchini numai pieptenul, cărbunele și părul de porc, semn că ginerele va fi urât și colțos. Banul, inelul și pâinea—„semnele bune“, nu le nimerea deloc. Dar nici nu le-ar fi nimerit, că eu, care pregăteam străchinile, aveam grijă să nu i le pun, numai așa ca s'o fac să pleznească de ciudă.

Și câte-aș avea să vă mai spun, tovarăși, despre rătăcirile de felul acesta, care întunecă mintea și n'au niciun temei.Da, iaca așa, într'o zi am plecat dela Vasile Pitac. M'a privit lung și a mormăit: — Pleci tu dela mine, dar calci cu stângul. Ce, crezi c'o să-ți meargă bine dacă o să te înscrii în colectivă? Ducă-se pe pustii... Și-a scui-pat în sân...

Mai săptămăna trecută, când s'a împărțit recolta, treceam dela colectivă spre casă cu carul plin. L-am întâlnit pe bogătan. De cum m'a zărit, și-a tras căciula pe ochi și nici nu s'a uitat la mine.

— Ascultă, neică, ia privește colea! Nu-mi mai spui, „ducă-se pe pustii?“...

Sala căminului răsuna de râsete.

Ilustrații de A. POCH

Până la șef, te mănâncă secretara

Desen de I. DORU

Îndrumări cu lapte

de I. AVIAN

Am cerut să fiu mutat în alt serviciu. În postul pe care-l ocup acum, nu mai pot rămâne. De vină sunt câteva donițe de lapte. Lăsați-mă o clipă să-mi trag sufletul, și pe urmă vă povestesc tot. Așaaa...

Eu sunt, n'aș mai fi fost, responsabilul creșei și cîminului cooperativei „Mondiala” din Satu Mare. Port de grijă copiilor care locuiesc aici. Și nu sunt puțini. Spuneți și dumneavoastră dacă există în toată lumea o singură mamă care să aibă asemenea grijă pe cap? Atăția copii! Ingrijește-i, pregătește-le de mâncare, joacă-te cu ei, dă-le lapte... Am prins drag de munca asta. Cea mai mare bucurie a mea, era la ora zece când se adunau copiii în jurul meu cu cănițele în mână și gîngureau: „Nene tovarășe responsabil, umple-ne cănițele cu lapte”. La ora patru, iar câte-o căniță. La prînz, mâncare cu lapte. Dela o vreme însă, nu mai pot veni nici la zece, nici la patru. Sunt ocupat. Bine, veți spune dumneavoastră, și pentru că ești dumneata ocupat să nu bea copiii lapte? Și eu o să vă răspund: „Dacă-mi spuneți de unde să iau lapte, copiii o să bea iar lapte”. Acum donițele zac uscate. De ce? Pentru că vaca e vacă, nu știe de glumă. Nu-i dai de mâncare, nu-ți dă de băut. De unde să le dai de mâncare dacă nu ți s'a repartizat o porțiune de teren pe care să cultivi nutreț? Și uite-așa, antricoate s'a ales din vacile noastre. Vorba e, ce faci cu copiii? Le-am spus eu într-o zi: „Mă, tîncilor, degeaba veniți cu cănițele. Nu știți că n'avem nutreț?” „Nene tovarășe responsabil, mi-au răspuns ei, noi nu vrem nutreț, vrem lapte”. Explică-le dacă poți. Și, cum vă spui, sunt ocupat și la zece și la patru, și la șase, și la opt. Alerg după lapte. Întâi m'am adresat Uniunii Cooperativelor de Producție din Oradea. Am povestit celor de acolo necazul, și ei au clătinat din cap întristați.

— Aveți dreptate.

— Dreptate avem, le-am spus eu, dar n'avem lapte.

Mi-au cerut să le fac o adresă. Am făcut-o. Au citit-o cu atenție.

— Acum e în regulă. Pe baza acestei adrese, noi îți trimitem o altă adresă, și-ți comunicăm că veți obține laptele...

— Slavă domnului!

— ...dacă vă veți adresa Serviciului Comercial al Sfatului Popular Orășenesc.

Fuga la Sfatul Popular cu adresa. Le-am povestit necazul. Au clătinat din cap mai întristați decât cei dela Uniune.

— Să lași atăția copii fără lapte! Oameni sunt ăia? Să vă trimită la noi? Parcă nu puteau să rezolve chestiunea asta ei? Dar nu-i nimic, tovarășe, aici ai nimerit bine. Noi o să te ajutăm.

— Vă mulțumesc, tovarăși.

— Trebuie să te ajutăm! O să te îndrumăm exact unde să te adresezi. La UCECOM. Vezi numai să ai adresa pregătită, că ăia sunt cam birocrați.

Le-am povestit și celor dela UCECOM necazul. Le-am povestit, au ascultat, au clătinat din cap, au oftat, și m'au îndrumat!... La URCC-ul local.

La URCC le-am luat-o eu înainte.

— Știu, tovarăși, că dumneavoastră nu puteți face nimic, că n'aveți cote planificate, c'am fost greșit îndrumat, că cei la care am fost până acum, în afară de dumneavoastră, sunt toți niște birocrați, așa că vă rog să-mi spuneți unde să mă adresez. La dumneavoastră nu sunt decât în trecere.

Conform indicațiilor, am mai făcut un scurt popas de două zile și trei adrese la Întreprinderea de Produse Lactate. Aici, tovarășii mi-au răspuns indignați că ei n'au nicio legătură cu laptele... Mi se frîngea inima pentru că de o bună bucată de vreme, nici copiii dela creșă nu mai aveau nicio legătură cu laptele. Veți spune dumneavoastră: „Și ce-ai făcut mai departe? Ai stat cu mâinile în sân?” Și eu o să vă răspund: „Cum o să stau cu mâinile în sân când am de scris adrese? La ultima haltă (a Produse-

lor Lactate) am fost îndrumat către Ministerul Industriei Alimentare, Direcția Generală a Laptelui. Aici se rezolvă, mi-am spus, că e forul cel mai înalt al laptelui. Așteptam laptele de pe o zi pe alta. Intr'adevăr, peste cinci zile a sosit. Răspunsul. Să mă adresez... Sfatului Popular Orășenesc.

Inarmat cu adresa Ministerului, m'am prezentat din nou la Sfat. Aici chestiunea s'a rezolvat imediat, în sensul că numai Sfatul Popular Regional poate s'o rezolve...

La Sfatul Popular Regional am găsit, în sfârșit, câțiva oameni inimoși. Le-am povestit de-a fir a păr nenorocirea care mă paște și le-am adresat un ultim și sfâșietor S.O.S. După ce și-au șters discret lacrimile, m'au întrebat emoționari de cât lapte am nevoie, și fără multă vorbă, mi-au dat. Nu, nu vă

sulte. Medicul mi-a pus diagnosticul: surmenaj acut.

— Ce să fac, tovarășe doctor?

— Trebuie neapărat să bei zilnic câte un litru de lapte.

Nu știu ce-a spus mai departe. Nu-mi aduc aminte fiindcă am căzut leșinat... Mi-am revenit abia după ce o întreprindere cu inimă caritabilă s'a oferit s'o facă pe doica... și în timp ce copiii beau iar lapte, îndrumările continuă...

— la mai slăbește-mă, tovarășel Săptămâna de bună deservire s'a terminat ieri!

Desen de N. JURĂSCU

Cum am devenit romancier

de C. CRISTOBALD

Mărturisesc: n'ași fi devenit romancier dacă, în munca mea de creație, n'ași fi fost ajutat de tovarășii critici literari care, cu solici-tudinea și cu sfaturile lor, m'au stimulat și m'au îndrumat.

Primul care mi-a dat un prețios ajutor a fost tovarășul Victoreanu dela „Revista Ilustrată“. E un critic literar foarte competent. După cincisprezece minute de conversație, mi-a spus: „Tovarășe Petrică, ai talent!“.

M'am dus la dânsul cu o mică schiță veselă. Subiectul era acesta: un muncitor și o muncitoare, amândoi tineri și căsătoriți de curând, se certau mereu. La un moment dat, cititorul e convins că ei se vor despărți. Dar, la final, vine surpriza: în ziua când sărbătoreau un an dela căsătorie, el depășește la fabrică norma, ea își cumpără o pereche de pantofi, și tinerii soți se împacă.

Tovarășul Victoreanu a găsit subiectul foarte interesant și mi-a spus: „Înțeleg, urmărești în schița dumitale să rezolvi literar problema tinerilor de azi, care contribuie cu elan la construirea socialis-mului și au înaintea lor viitorul. Dar pentru atingerea înălțelilor lor țeluri, contradicțiile din viața de fiecare zi, care le pot frâna munca și lupta, trebuie învinse cu dăruenie și curaj!“.

— Mda... am zis eu, puțin surprins, dar încântat, de ceace aflam că rezolv în schițoara mea.

Apoi, tovarășul Victoreanu a mai spus: „Am totuși de făcut o re-marcă. Viața tinerilor dumitale eroi e puțin cam monotona. Și, ce însuflețește oare mai mult viața unor tineri căsătoriți, ce poate fi mai tipic pentru legătura unor soți tineri cu viitorul care le surâde, decât un copil! Eroilor dumitale, un copil le-ar umple viața de conținut, le-ar transfigura-o, iar schița ar câștiga enorm în sugestii și semnificații. Uite eu, de când am un copil...“

— Aveți un copil?

— Da. De trei luni.

— Să vă trăiască!

— Mulțumesc. De când am un copil, viața mea e alta... Așa că-ți dau sugestia: fă-le eroilor dumitale un copil. Un copilăș drăguț, de câteva luni, care atunci când în căsnicie e veselie, să-l tragă șugubăț pe tat-su de mustață, când părinții sunt gata-gata să divorțeze, să se ridice între ei doi, dramatic, problema copilului, iar în final, când ei se împacă, să se aplece amândoi cu duioșie asupra leagănului, și, în timp ce copilul închide ochișorii adormind, ei să-și suradă unul altuia, fericiți. Atât. Doar să-și suradă. Să nu se și îmbrățișeze. E mult mai de efect. Este?

— Este! am zis eu.

— Atunci e'n regulă. Scrie schița așa, și când o termini, o aduci.

M'am dus repede acasă și le-am făcut imediat eroilor mei, un copil. N'am dormit toată noaptea. Am scris până în zori. Dimineața, schița era gata. Vreo săptămână am mai revizuit-o, iar după zece zile m'am înființat cu ea la „Revista Ilustrată“. Pe tovarășul Victoreanu nu l-am mai găsit. Plecase în aceeași dimineață în provincie, în documentare. Dar a stat de vorbă cu mine tovarășul critic literar și muzical Ivanciu. A citit schița și i-a plăcut. Mi-a spus: „Înțeleg, vrei să satirizezi în schița dumitale înclinările nesănătoase ale anumitor elemente insuficient crescute ideologic, care-și limitează orizontul muncii și al luptei lor, încălcându-se în dulcегării și sentimentalism mic-bur-ghez“.

— Mda... am băguit eu. Să vedeți... vreau să spun...

Și tovarășul Ivanciu a continuat: „Foarte interesant! Problema, pusă oarecum altfel, e și în tematica noastră. Schița, puțin corectată, ar putea intra chiar în numărul viitor. În acest scop, vreau să fac o remarcă, și să-ți dau o sugestie. Un copil este, desigur, un element bogat în posibilități, în economia unei schițe. Dar un prunc, care nu vorbește, nu circulă și nu ia contact cu lumea din afară, nu e un personaj suficient de dinamic, de element. Problema ar căpăta o mult mai mare adâncime dacă cei doi soți ar avea un copil care ar merge la școală. Îți vorbesc din experiență. Novastă-mea e învățătoare, iar eu sunt și instructor la pionieri. Intorcându-se dela școală, venind de pe un stadion, copilul ar aduce în casă ecurile vieții noi, tumul-tul, proșpețimea, cutezanța tinereții. Sesizezi?

— Sesizez. Propuneți să-l fac pe prunc, pionier.

— Exact. Sau, ca să fie și mai tipic, fă-l pe copil, din sugaci, direct utemist.

Și așa am făcut. Am scris schița din nou. Am lucrat la ea, de data asta, vreo două luni. Copilul are acum 18 ani, iar părinții lui nu mai au, el 22 de ani, și ea 20, ci el 40 și ea 38. Soțul e acum stahanovist, soția fruntașă, iar fiul lor e student la politehnică și șahist. Ţelul eroilor, tot același este: construirea socialismului. Dar așa, în general. Iar în amănunte, subiectul și conflictul, sunt acum altele. Schița nu mai e veselă, e acum chiar foarte dramatică, și pune probleme de viață noi și interesante.

Cu ea refăcută astfel, m'am prezentat la „Revista Ilustrată“. Nu l-am găsit nici pe tovarășul critic literar Victoreanu, nici pe tovarășul critic literar și muzical Ivanciu. Dar a stat de vorbă cu mine, tovarășul secretar de redacție. Nu i-am reținut numele. A luat manuscri-sul în mână, cântărindu-i parcă în palme greutatea, i-a numărat filele și, restituindu-mi-l, mi-a spus: „Regret: noi nu publicăm nuvele. Suntem revistă ilustrată. Ca literatură, băgăm doar așa, din când în când, schițe foarte scurte. Du-o mata la „Revista Lunară“. Publică nuvele, publică romane...“

Înainte de a mă duce la această revistă, m'am întâlnit cu un prieten, care e critic literar la un ziar sportiv. Citindu-i nuvela, i-a plăcut foarte mult, dar a fost de părere să-l schimb pe copilul celor doi muncitori. Adică-te de ce să fie un tânăr de optsprezece ani — încă necopt — și să nu fie un om cu probleme, un om în toată firea? Are și asta dreptate! mi-am spus. Așa că am revăzut nuvela — am lucrat de data asta vreo trei luni — făcându-l pe copil președinte al sindicatului din întreprinderea respectivă. Copilul are acum 38 de ani, iar părinții lui au: tatăl 60 și mama 58. Tema nuvelei este în linii generale următoarea: lupta între vechi și nou. Părinții reprezintă vechiul, fiul înfățișează noul. Sigur: astfel refăcută, nuvela o să placă și o să apară.

Într'adevăr, la „Revista Lunară“ am fost primit foarte amabil de tovarășul critic literar și cinematografic Bunoiu, care mi-a spus să luu manuscrisul să-l citească, și să trec peste o lună după rezultat. Exact după o lună m'am dus din nou. Tovarășul Bunoiu mi-a ieșit înainte, entuziasmat: „Excelentă! o nuvelă excelentă! Bravo, tovarășe Petrică!“ Mărturisesc, atâta eufuziune, exprimată zgomotos, aproape că m'a speriat. Am simțit nevoia să mă așez pe un scaun. Apoi, tovarășul Bunoiu a continuat: „Excelentă nuvelă! cu unele mici rezerve asupra eroului principal. Ce urmărești să redai dumneata? Lupta dintre vechi și nou. Perfect! Dar de ce nu vrei să ieși dumneata, tovarășe Petrică, din șabloane? Pentru a rezolva o asemenea temă, e neapărată nevoie de eroi individuali? Ai uitat eroul colectiv: masa? De ce conflictul să fie între fiul matur și părinții săi bătrâni, și să nu fie între un singur bătrân, care ar reprezenta vechiul, lumea în dis-pariție, și colectivitatea muncitoare, masa conștientă care construiește viața nouă? Eu sunt și critic cinematografic. Cunosc din film, forța dramatică a mișcărilor de masă. Fă-l deci pe erou bătrân, foarte bătrân. Adică: sau să nu-l naști deloc pe copil, pe asta, pe președinte, și să rămână părinții lui să reprezinte vechiul, sau omoară-i pe părinți și fă-l pe copil, bătrân!“.

Apoi, văzând că eu cam șovăi: „Tovarășe Petrică! mi-a spus. Cred că, practic, nu poți face decât una din două: sau îi ucizi părinții, sau nu-l naști pe el!“.

În asemenea situații, alți scriitori tineri, se cam demoralizează. Eu însă am privit lucrurile bărbătește și am ales pe loc:

— Nu pot să nu-l nasc! am răspuns. Mai cu seamă că e și născut. Prefer să-i omor părinții.

— Foarte bine!

În definitiv, mi s'a părut ideia destul de originală. Și l-am ascultat. Am mai lucrat vreo patru luni, refăcând nuvela în acest sens. Pe părinți i-am ucis, iar copilul e acum bătrân, are 75 de ani și o barbă frumoasă, albă. Nuvela s'a mai lungit astfel puțin, dar a ieșit foarte interesantă. Am depus-o din nou la „Revista Lunară“ și m'am dus iar peste două luni, după rezultat. Tovarășul Bunoiu nu mai lucra acolo. În locul lui venise tovarășul critic literar Victoreanu, căruia îi citisem cu un an în urmă, la „Revista Ilustrată“, schița inițială din care s'a dezvoltat actuala nuvelă. Mi-a declarat că e încântat de pro-gresele pe care le-am făcut ascultându-i sfaturile, că i-a plăcut mult romanul meu...

— Nuvelă!... am rectificat.

— Ce nuvelă? Lasă modestia, tovarășe! E roman în toată regula, ...dar mi-a reproșat că n'am ținut seama de sugestia ce mi-a dat, și n'am introdus în acțiune un copil.

— Ba da! am spus. Copilul e... bătrânul. Și i-am povestit toate peripețiile prin care a trecut bietul prunc, până a ajuns bătrân, cu barbă albă.

— N'ai făcut bine. Elementul copil este absolut necesar. Acest bătrân (vechiul) în luptă cu colectivitatea constructivă (noul) n'are la dumneata, o biografie. E doar bătrân și atâta tot. Dar el n'a avut o viață? n'a fost și el odată copil? A fost! a fost, să zicem, copilul unor exploatare. Lasă-l, mă rog, tot bătrân, dar fă-l măcar să fie copilul acestora.

— Adică un copil bătrân.

— Da. Și ai cărui părinți, azi decrepiți, trăiesc în mocirla mediului care...

— Nu mai trăesc. I-a omorât acum șase luni, tovarășul Bunoiu.

— Mă rog, fără părinți.

— Adică orfan.

— Orfan.

— Așa dar: copil, bătrân și orfan.

— Da.

— Dar cum? cu barbă sau fără?

— Indiferent.

— Bine, tovarășe Victoreanu. Am să vă ascult.

Și chiar am să-l ascult. Mi se pare sugestia, interesantă. Va ieși un roman foarte original.

Și recunosc, înmădată, că fără ajutorul primit din partea tovarășilor critici literari, n'ași fi reușit să devin romancier.

Dar nu știu încă ce să fac cu barba copilului. De o săptămână mă frământ și nu mă pot hotărî dacă să i-o rad sau nu.

N'ași fi crezut niciodată că e mai ușor să omori doi oameni, decât să bărbărești un bătrân orfan.

PROSCRISUL Walt Whitman

de AUREL BARANGA

Se împlinește un veac decând în sihăstria unei camere fără lumină, la Brooklin, un om își cullegea în tăcere versurile. Se numea Walt Whitman, iar cartea: „Fire de iarbă”. Era un titlu ales anume, cu simplitate. În prefață însă, poetul, conștient de chemarea sa, scruta viitorul și scria inspirat: „un nou ordin se va ivi, iar membrii lui, vor trebui să fie preoți ai oamenilor, și fiecare om va trebui să fie propriul său preot. Și ei nu vor avea de apărut nemurirea niciunii dumnezeu, ci desăvârșirea lucrurilor, libertatea și prețioasa frumusețe și realitate a sufletelor”.

Un veac mai târziu, în patria aceluia ce slăvea cuvântul „democrație” și expresia „en masse”, în același Brooklin, se scot din vitrine cărțile „Război și pace” de Lew Tolstoi și „Roșu și

Negru” de Stendhal, ca subversive. Un veac mai târziu, în patria aceluia ce scrisese: „poezi, filozofi, făuritori de limbi ai altor țări, eu nu'ndrăznesc a merge mai departe înainte de a recunoaște cu respect tot ce-ați lăsat să ajungă până la mine”, se afișează pe ziduri liste cu volume interzise, se declară proscrise numele lui Cervantes, Petrarca, Gorki, Past, Eluard, și, ca o dovadă că psihoza ia forme clinice, e pus la index basmul „Scufiței roșii”.

„Cred în cultură”, scria Walt Whitman, „și în conținutul de lumină al cuvântului isvorât din inimă”, și în locul cărților ce fac gloria și mândria umanității întregi e svârlită pe piață toată maculatura imundă a fabricatelor de duzină, în care omul este insultat și „conținutul de lumină” înlocuit cu așăderea la crimă.

În anul care s'a scurs au fost vândute în Statele Unite peste 50 milioane de „comicsuri”. Termenul a devenit „clasic” grație deșănțatei reclame făcute acestui gen de scurte povestiri ilustrate. Câteva titluri alese la întâmplare arată care e conținutul acestor „crime în pastile” cum le numește, scandalizat, însuși „New York Times”: „Zece chipuri diferite de a ucide”, „Paricidul e legal”, „Ucigașul are dreptul la recunoștința noastră”.

Ar fi greșit însă să se creadă că desfacerea la scară industrială a acestor mizerabile otrăvuri ce pervertesc sufletele tinerilor, este pornită numai din dorința nestăvilită și stupidă a unor editori fără scrupule. Temeiurile sunt mai adânci. Doctorul Frederic Werham, șef al clinicii de igienă mintală din Quenn General Hospital, a descifrat sensurile mai adânci ale acestei revărsări de maculatură deșănțată. „Comicsurile — scrie medicul psihiatru, — au exercitat cea mai mare influență asupra copiilor. Influența lor este indicată pentru întreținerea războiului rece, căci milioane

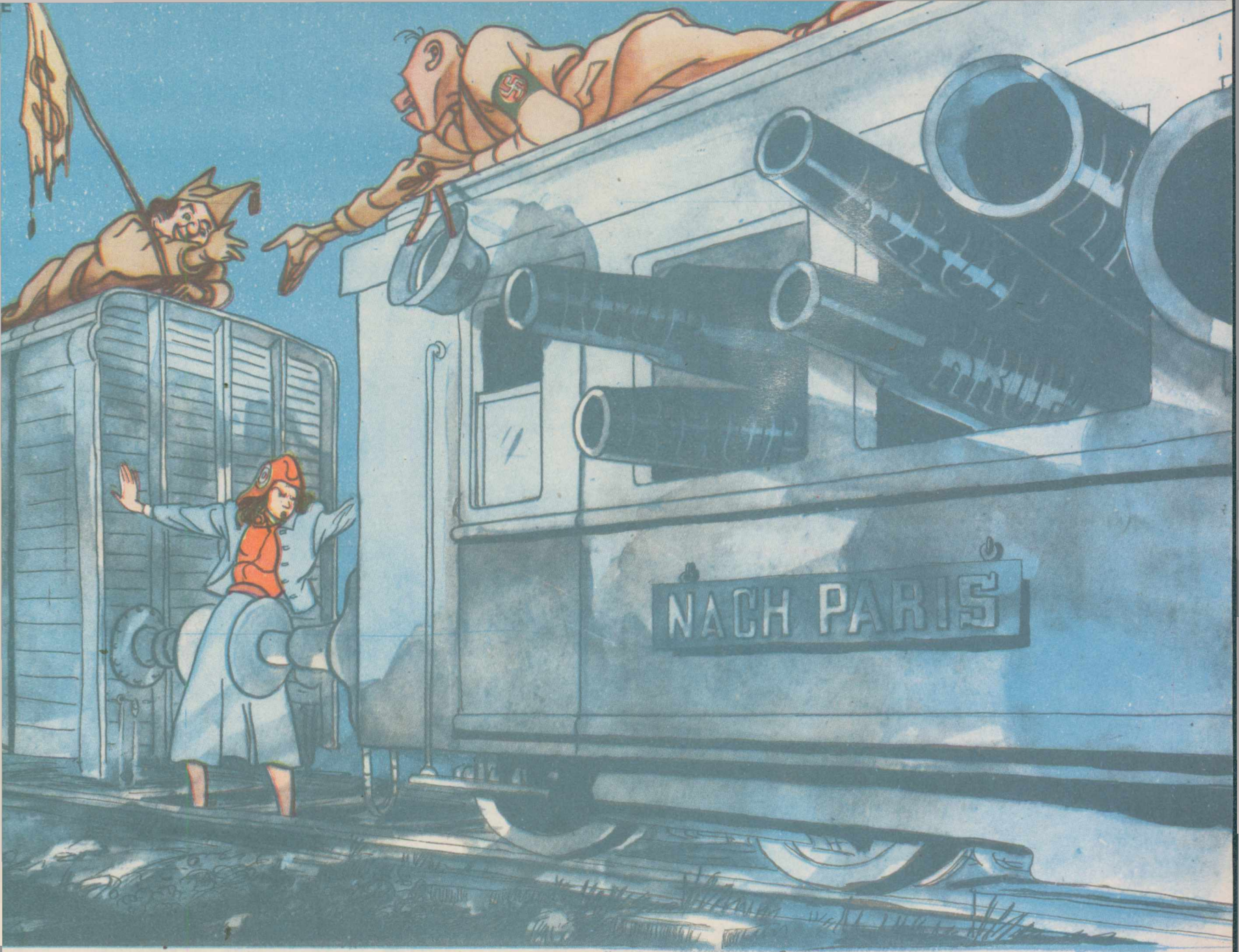
de tineri americani sunt crescuți, grație acestor lecturi, în concepțiile violenței, sălbăticiiei și morții năprasnice”.

Un număr din ce în ce mai sporit de comicsuri au subiecte de război. Sunt imaginate bătațiile cele mai atroce, raidurile aviatice cele mai cumplite, distrugerile cele mai zguduitoare. Pe coperta unui asemenea comics apărut în August 1952 e arătat un soldat american ce străpunge cu baioneta pântecul unui coreean. Ilustrația are și un comentariu: „I-am înfipt baioneta, și-am simțit cum burta lui cedează sub oțelul rece”.

* * *

„Vreau să creez cetăți nedespărțite cu brațele înlănțuite fiecare după gâtul celorlalte. Prin dragostea de oameni. Prin bărbăteasca dragoste a oamenilor... Toate acestea pentru tine, o democrație, fie îți slujesc eu, draga mea”, scrie cu un veac în urmă Walt Whitman.

Un secol mai târziu, în patria poetului ce cânta libertatea, este svârlită anatema asupra compozitorului Copland. „Crima” lui Copland este de a fi scris o compoziție muzicală intitulată „Imaginea lui Lincoln” în care autorul a încercat să transpună în limbaj muzical, cunoscutele principii democratice ale președintelui din secolul trecut. Alături de Copland, pe lista muzicienilor „suspecți”, se află compozitorul Roy Harris. „Nesăbuita lui cutezanță” este de a fi compus o simfonie în cinstea eroilor căzuți la Stalingrad pentru libertatea lumii și deci și a Statelor Unite. Când eroicii apărători luptau la Stalingrad, președintele Roosevelt a spus că „vitejii între viteji care apără cu sângele lor acest oraș, se bat pentru cauza întregii omeniri”. Astăzi nu se întâmpla acum un secol, ci îndărăt cu 12 ani. Este însă limpede că astăzi, față de furi-bunda stare a lui Mc Carthy, ar fi o naivitate

Desen de GION D. MIHAIL

...i se ceară aceluiaș McCarthy eforturi de memorie. Sau de logică. Atunci când McCarthy interzice „Scufița roșie“, numai fiindcă în titlul acestei povești, care a legănat copilăria a milioane și milioane de oameni de pe întreg cuprinsul lumii, intervine cuvântul „roșu“, stai și te întrebi de ce nu hotărăște scoaterea culorii roșii în spectrul solar, sau de ce nu oprește cultivarea tomatelor binecunoscute prin culoarea lor roșie... De mirat nu s'ar mira nimeni.

Doctorul Dallas Smythe, director de studii al societății Naționale de Radiofoniști educativi, a ocupat de programul posturilor de televiziune în Statele Unite ale Americii. Observațiile sale au fost concentrate cu deosebire asupra posturilor din New York. „La New York — scrie doctorul Smythe — singurul gen de program dramatic televizat este drama asasină“. Și nu singura mătură. „Revista de televiziune“ ce pare regulat la Hollywood, publică un articol scris de Frank Orme. Rezultatul urmăririi programului pe o săptămână a postului din Los Angeles este următorul: „Au fost transmise în zile aproape o mie de crime. Directorii stațiilor foloseau detalii lugubre în ceea ce privește asasinatul și tortura pentru... „a captiva“ e cei 800 mii de copii sub 12 ani care formează în genere publicul spectator al acestor programe...“

Și atunci, cine să se mai mire când citește bilanțul prezentat de „New York Herald Tribune“? „Poliția federală americană“ a făcut cunoscut în mod public cifra semestrială a criminologiei. În primul semestru al anului trecut, au fost comise 1.047.290 crime înfricoșătoare. „două știri dată de „Newsweek“ e de aceeași natură: „Cifre încă secrete dovedesc că în Statele Unite ale Americii delicvența în rândurile neretului a sporit față de 1949 cu 29 la sută“.

Cu asemenea program educativ, cu asemenea „politică culturală“, cine să se mire că nivelul de cunoștințe al elevilor și studenților americani este cel relevat de ziarul „New York Times“? „Mai mult de jumătate din numărul celor care învață în diferite colegii“, scrie ziarul, „nu știu nici aproximativ numărul populației Statelor Unite. Ei afirmă că populația din Statele Unite ale Americii este egală cu un milion de oameni, alții, fără să-și bată prea mult capul au dat cifra de 20 de milioane. Numai unul din patru studenți știe și încă foarte aproximativ, numărul locuitorilor globului pământesc. Despre populația Canadei, vecină cu Statele Unite ale Americii, care este de fapt al 49-lea stat al ei, 98 la sută din studenți n'au niciun fel de cunoștințe. Un student răspunzând la întrebarea în legătură cu populația Canadei, a scris: „Eu n'am nici cea mai mică idee despre populația Canadei sau a oricărei alte țări. Oare aceasta are vreo importanță?“

Îată într'adevăr un student demn de magistrul său McCarthy. Cu drept cuvânt, ca să ucizi ca în Coreea, nu e absolut obligatoriu să știi ce populație are țara sau orașul bombardat. Să apeși pe declarații, ajunge.

„Goniți întunericul“ scria cu un veac în urmă Walt Whitman și, o sută de ani mai târziu, școlile sunt închise în Statele Unite ale Americii. „Lăsați ca gândul liber să-și ia zborul“, scria cu un veac în urmă poetul, și o sută de ani mai târziu, în patria lui oamenii sunt judecați pentru ideile lor.

„Ocroțiți comorile trecutului“, scria Walt Whitman, și o sută de ani mai târziu, însuși „New York Times“ arată cum este prezentat Shakespeare în Statele Unite. „Negustorii ingenioși au propus un mijloc radical pentru a rezolva problema care-l frământă pe nefericitul

prinț al Danemarcei. Hamlet este arătat sub chipul unui ridicol danez melancolic căruia i-ar fi fost destul să soarbă din berea „Bolentin trei inele“ ca să scape de obsesii și să se lecuiească radical de melancolie...“

Acum un secol, în s'ihăstria sa din Brooklyn, un om își culegea cu mâini înghețate versurile. Azi, cântecele lui Whitman sunt interzise în patria pe care și-o visa „liberă de toate viciile și de toate servituțiile“.

Dar acelaș Walt Whitman a scris undeva: „Nimeni și nimic nu mă va împiedica să cred că omul poate birui joshnicia, stăvili bestialitatea, domestici poftetele, îmblânzi orgoliile, stăpâni furiile. Libertatea și progresul nu vor fi oprite decât odată cu înghețarea astrelor.“

* * *

Și timpul va arăta că Walt Whitman a avut dreptate.

IN LUMINA FAPTELOR

MINUNILE COSMETICEI

Iată cum sună textul unui anunț publicat de un salon de cosmetică din New York:

„Cea mai bună dovadă în ceea ce privește tratamentul nostru de înfrumusețare îl constituie faptul că toate clientele sunt fotografiate înainte de tratament. Ni s'a întâmplat de mai multe ori ca soții să vină la noi pentru a se convinge de identitatea soțiilor lor. În urma tratamentului nostru, soții nu-și mai recunoșteau „nevestele“.

Ca măsură de prevedere ar fi bine ca și soții să fie fotografiați înainte de se duc nevestele lor la salon — și după. Pentru că — dacă ar fi să judecăm după divorțurile care fac adevărate ravagii în Statele Unite — tare ne temem că nevestele acestea, când se întorc acasă atât de miraculos înfrumusețate de salonul de cosmetică, nu-și mai recunosc nici ele bărbații.

ROBIN HOOD „ROȘU“

Robin Hood, erou popular, vestit în rândurile milioanei de copii de limbă engleză

din Marea Britanie și Statele Unite, a fost epurat din cărțile didactice ale statului american Indiana. Miss White, președinta comisiei cărților didactice, a declarat că Robin Hood nu este demn de admirația copiilor americani, deoarece este „roșu“ — și ca „roșu“ — „jefuia pe cei bogăți pentru a-i ajuta pe cei săraci“.

De aci înainte, în cărțile didactice ale Statelor Unite se pare' că în locul lui Robin Hood va fi introdus domnul Mc Carthy, care el, da, nu mai e „roșu“, ci un adevărat gentleman: jefuiește pe cei săraci, pentru a-i ajuta pe cei bogăți.

POATE FI ȘI HIPNOTISMUL BUN LA CEVA

Un ziar parizian publică următorul anunț: „Dacă vreți să-l vedeți pe șeful vostru în mijlocul străzii, cu limba scoasă, stând într'un picior sau dând ordin să se întreprindă lucrul într'un moment nepotrivit, cumpărați chiar astăzi cartea noastră recent apărută: „În două săptămâni învățați să hipnotizați“.

După exemplul cu care-și sprijină reclama, autorul cărții cunoaște, pe semne, bine de tot, care este visul cel mai scump al maselor

franceze: să-și vadă, în sfârșit, șefii cu limba scoasă, stând într'un picior, în mijlocul străzii.

NEGUSTORI DE ZĂPADĂ

Copiii din Hollywood (California) nu știu ce este zăpadă. Un om de inițiativă a simțit că aici e rost de o afacere. Și nu s'a înșelat: azi aduce din munți, în frigider, zăpadă, pe care o vinde cu 5 cenți porția.

Cel puțin negustorul acesta este cinstit și nu abuzează de ignoranța copiilor: dacă ei cer zăpadă, zăpadă le vinde și nu altceva.

Mai trist e cu negustorii ceilalți — negustorii de opinii, care fac propagandă că au de vânzare zăpadă friptă și încearcă să plaseze marfa aceasta în rândurile sutelor de mii de neavertizați care, ca și copiii, n'au văzut în viața lor zăpadă friptă dar care, nici ei, nu se mai lasă... arși.

CE PREGĂTEȘTE MC CARTHY

Iscusitul vânător de vrăjitoare Mc Carthy are — pe lângă o conștiință curat americană — o nouă armă împotriva comuniștilor: un patofon pe care îl lasă toată noaptea deschis, ca să audă, când adoarme, plăci în limba... în ce limbă credeți?

În limba rusă — adică în cea mai primejdioasă limbă din lume, pentru că, Mc Carthy, om teribil de „vigilent“ nu vrea să piardă nici măcar în somn, contactul cu „primejdia roșie“, din care-și scoate bucățica de pâine. O bucățică de pâine tare, tare amară deoarece somnul e un adevărat chin pentru dictatorul Americii. Dimineața, când se trezește, Mc Carthy, cu fruntea asudată de groază, convoacă presa ca s'o informeze că toată noaptea a auzit „glasuri roșii“.

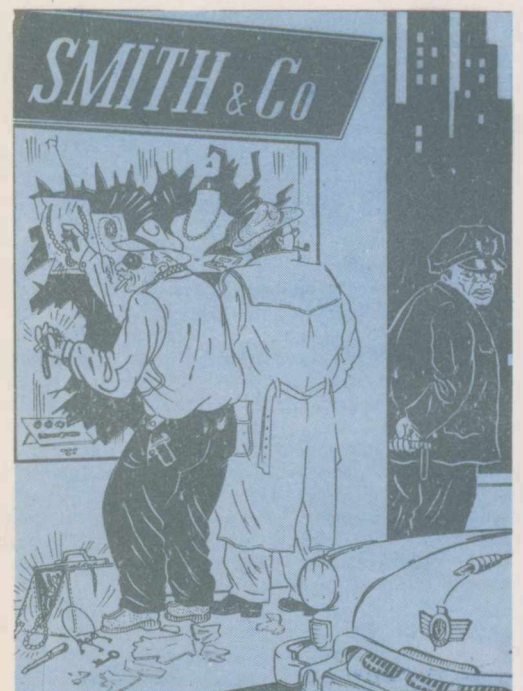
Despre cele ce-i spun aceste „glasuri roșii“, Mc Carthy se ferește să vorbească prea mult. Totuși, din unele vagi aluzii, ar rezulta că tot ce face domnia-sa ziua împotriva Statelor Unite, i-a fost dictat cu o noapte înainte de „glasuri“. În felul acesta Mc Carthy prepară atmosfera pentru cea mai senzațională descoperire din câte descoperiri au fost făcute până acum de către F. B. I. și Comisia pentru cercetarea activităților antiamericane: că el însuși, Mc Carthy în carne, oase și whisky, este un periculos agent... comunist.

ILUSTRĂȚIE PENTRU PRIETENIA ANGLO-AMERICANĂ

— Precum vezi, John Bull, petrolul nimerește în mâinile tale

Desen din „CROCODIL“ de I. GANF

— Hai, domnilor, grăbiți-vă! Pentru 200 de dolari n'am să vă păzesc toată noaptea!

Desen de N. NOBILESCU

FOLOSITI CONDICA
DESUGESTII SI RECLAMATI

— Dumneata ceri condica de reclamații ?

Desen de CIK DAMADIAN

PROTESTUL LUI

de MIRCEA PAVELESCU

De ce să bănuiesc că cineva
Mi-a luat din grantă actele secrete ?
Am să le căut mai pe îndelete
Că trebuie să fie undeva.

Și dacă totuși n'am să le găsec
Nici chiar după o 'ndelungă căutare
Prin mape, prin birouri, prin sertare,
Nu trebuie să mă neliniștesc.

Probabil le-am uitat pe la bufet
Sau poate în tramvai la taxatoare
Atunci când căutam prin buzunare
Treizeci de bani mărunți, pentru bilet.

Și dacă le-am pierdut ? Ce lucru mare ?
Nu-i o 'ndâmplare chiar atât de tristă
De vreme ce la arhivar există
Copia lor în patru exemplare.

De ce să cred că fostul fabricant
Ne e dușman ? Păi, zău, de ce să fie ?
Dacă ați vedea ce anecdote știe
Și cât e de amabil și șarmant !

Alaltăseară i-am vorbit din nou,
Era la restaurant cu niște rude
El povestea ce svon se mai aude
Și eu, ce mai lucrez pe la birou.

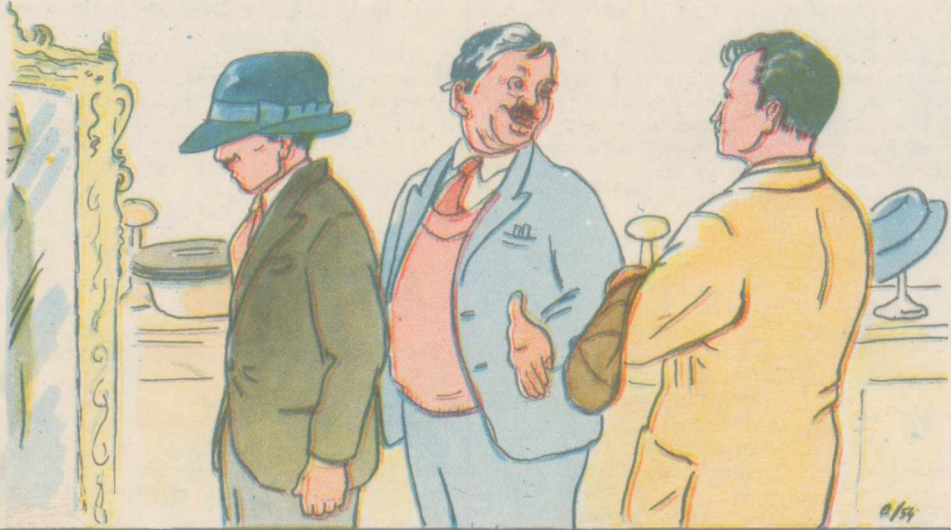
Când am uitat odată cheia 'n broască,
(E vorba despre cheia dela „safe“)
Să fi văzut atunci pe domnul șef
Cum a țipat, zicând că-s „gură-cască“

Aș vrea să știu ce crimă odioasă
Am săvârșit dacă am uitat să 'n cui ?
Să mă păzesc ? Mă rog, de teama cui ?
Că la birou doar nu-s dușmani de clasă.

Insulta asta trebui să 'nceteze.
De ce-mi spun „gură-cască“, toți mereu ?
E o manevră, lasă că știu eu
Menită doar să mă discrediteze.

RAVAȘ INCRUCIȘAT

(Deslegarea jocului din numărul
trecut al revistei)

— Să plece tipul ăsta; pentru dumneavoastră o să găsec măsura potrivită.
— Nu-i nevoie. O să găsim pentru dumneata „măsuri“; eu sunt cu tovarășul !

Desen de E. ARNO

1	S	C	U	M	P	A	U	R	Z	I	G	A				
2	O						U	R	A	R	E	M	A	R	E	
3		M	A	I			M	U	L	T		E	L	A	N	
4	M	A	I				M	U	L	T	A		S	A	R	E
5		S	A	T	I	R	A				C		M	E	I	
6	E	A		S	T	I		S	U	R	U	B		D		
7	P	T	T			O	E	R		R	E	B	U	T	A	
8		I		R	E	G	R	U	T	A	T		R	A		
9	G	L	U	M	A		R	A	T	I	E		C	A		
10	R		F	A	N	F	A	R	O	N		T	I	G		
11	A	T	A				I	L	A	R	I	T	A	T	E	
12	M	O	S	M	O	L		B	I		E	R				
13	A	N	E	G	D	O	T	A		H	U	M	O	R		

NEGRU PE ALB

— „Editura Tehnică“ publică o carte foarte utilă oamenilor muncii — tehnicieni și artiști — din poligrafie: „Fotoreproducerea mecanică și zincografia“.

Dar cartea are și lipsuri.

La pagina 133, rândurile 2 și 3, se spune: „Filtrul verde lasă să treacă toate razele, afară de cele roșii“.

Iar la pagina 218, sub planșa a doua, se spune:

„...filtrul verde absoarbe razele galbene și albastre, lăsând să treacă pe cele roșii“.

Adică exact pe deș. Năzdrăvan filtru!

La o viitoare retipărire, textul cărții va mai trebui... filtrat.

— Ziarul „Dobrogea Nouă“ din Constanța a publicat în numerele sale de dinaintea alegerilor dela 20 Decembrie 1953, felurite materiale — texte și fotografii — privitoare la candidații locali.

În Nr. 1673 din 2 Decembrie a publicat fotografia candidatei Ilie Felicia, cu explicația: „inspător statistic, candidată în circumscripția Nr. 60.“

Peste trei zile, în Nr. 1676 din 5 Decembrie, „Dobrogea Nouă“ a publicat iarăși fotografia candidatei Ilie Felicia, dar cu explicația: „Ionescu Ligia, referentă tehnică, candidată în circumscripția Nr. 133“. Alături, se afla și fotografia candidatei Ionescu Ligia. Dar sub ea scria: Ilie Felicia.

Interesantă popularizare. Bună de pus în ramă.

Urzica gălbuie

● În scenetele întinse „Dușmanii actualității“, publicate în Nr. 96 al revistei s'au arătat o serie de deficiențe ale serviciului Difuzării Presei din Direcția Regională P. T., Raionul Stalin.

● Direcția Centrală a Difuzării și Expedierii Presei ne face cunoscut că în urma celor apărute, s'au luat măsuri pentru înlăturarea defecțiunilor, iar cei care au contribuit la crearea greutăților au fost sancționați. În răspuns ni se spune că s'au luat măsuri ca pe viitor aceste lipsuri să nu se mai repete. Asta vrem și noi: să nu se mai repete!

● La rubrica „Mica Publicitate“, în Nr. 99 al revistei noastre a fost criticată tovarășa Herghelegiu, dela O. C. L. — Alimentara Iași, pentru greșeli repetate în muncă.

Ni se face cunoscut că tovarășa Herghelegiu a fost înlocuită dela conducerea întreprinderii.

● „Urzica“ a sesizat faptul că la întreprinderea „Glucoza“ — București existau unele deficiențe în felul cum se proceda la distribuirea borhotului rezultat de pe urma proceselor de fabricare a glucozei. Deasemenea întreaga curte lăsa de dorit din punct de vedere igienic.

● Direcțiunea Generală Industrială Spirt-Bere-Amidon din Ministerul Industriei Alimentare, ne face cunoscut că s'a analizat cauza acestor deficiențe, și s'a trecut la remedierea lor.

● În urma sesizării noastre cu privire la calitatea necorespunzătoare a geamantanelor de pe piață, Direcțiunea Generală a Industriei de Articole Casnice din Ministerul In-

dustriei Ușoare, ne face cunoscut că, pentru îmbunătățirea calității geamantanelor s'a luat legătură cu fabrica „Maxim Gorki“ din Brăila, care le produce, cât și cu fabrica „Ambalajul Metalic“ Timișoara, care livrează broaștele, mânerule și colțurile necesare.

Sperăm deci că în 1954 birocrațismul care se manifestase în industria geamantanelor va fi băgat în cușor.

● Comitetul de Linie C.F.R. — Orașul Stalin mulțumește revistei noastre pentru sprijinul dat în muncă. În urma adresei noastre, s'a trecut la repararea și amenajarea băii din stația Călători.

De unde reiese că un duș înviorător, din când în când, nu strică.

● În rândurile rubricii „Cauze, efecte, defecte“, din Nr. 100 al revistei, a fost criticată atitudinea tovarășului Șuteu Dănilă, responsabilul administrativ al Școlii Superioare „I. C. Frimu“ din București.

Primim, din partea tovarășului Șuteu Dănilă, următoarele rânduri:

„Consider această critică întemeiată, consider că asemenea metode sunt incompatibile cu calitatea unui conducător, și, deaceia, îmi însușesc cele publicate, în întregime. Greșelile mi-au fost arătate și de colectivul cu care lucrez și am lichidat cu ele în cea mai mare parte.“

Țin să mulțumesc revistei „Urzica“ pentru ajutorul pe care mi l-a dat prin critica făcută. A fost la timp și cu folos publicată.“

Cu ultimul rând nu suntem de acord. Critica putea să apară mai de vreme. În cecece privește „folosul“ vom vedea de aici încolo.

Călătorind cu autobuzul pe linia Novaci-Tg-Jiu am făcut două descoperiri:

1. În autobuz plouă ca pe câmp.
2. Deși nu se mai eliberau bilete, au fost primiți pasageri fără bilet pentru că... făcuseră armata cu „neț Nicu“, șoferul autobuzului.

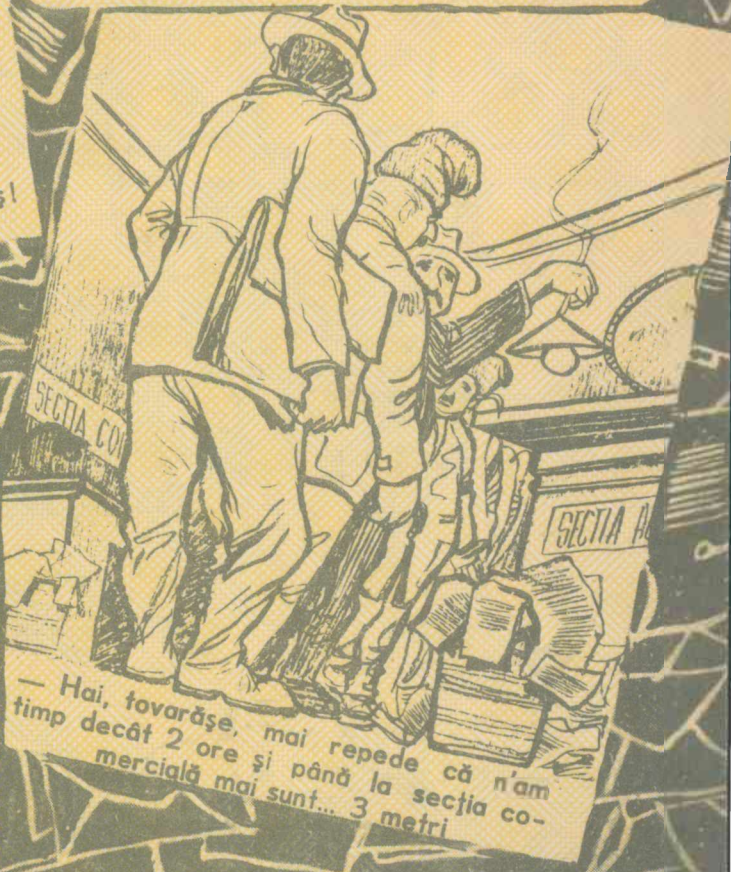
EMIL SAMOILA
Călea Călărași 218
București

Care ai mai făcut armata cu mine, la autobuz, — înainte marș!

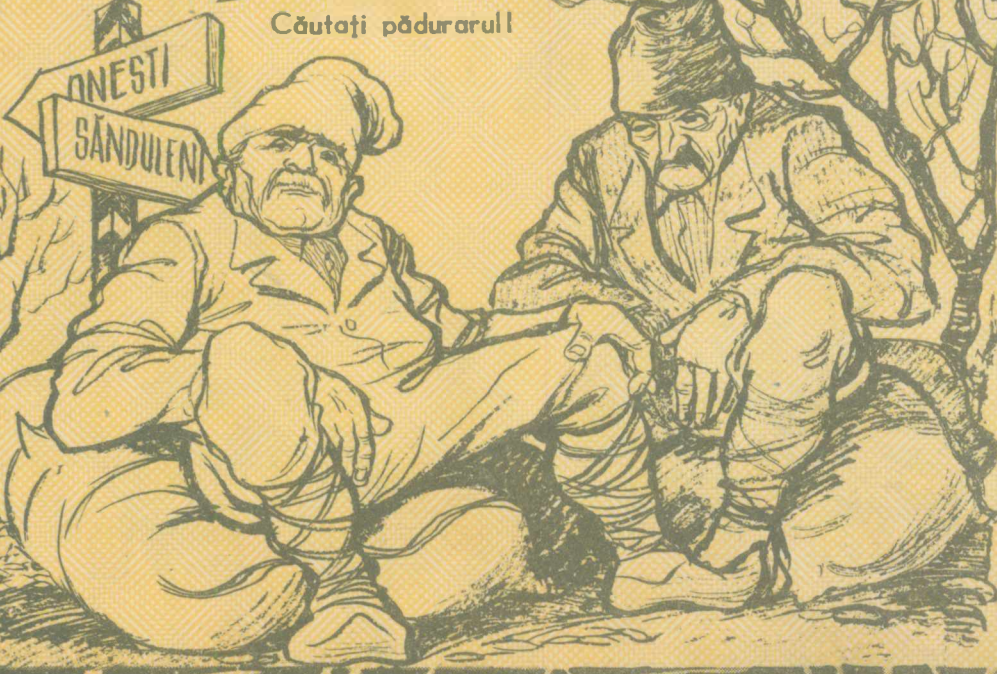
În localul Sfatului Popular al regiunii Baia Mare, într'o încăpere de 6x4 m., funcționează trei secții. În urma întâmpinărilor noastre n'au mai funcționat trei... ci patru secții.

V. SĂSĂRANU
Baia Mare

— Hai, tovarășe, mai repede că n'am timp decât 2 ore și până la secția comercială mai sunt... 3 metri

Căutați pădurarul!

Desene de VAL. MUNTEANU

DIRECTOR

ORDIN
ORDIN

SECRETAR